

Sporočilo blažene

Prevod A.P.

18. Februarja 1849 se je Jakobu Lorberju med njegovim drugim duhovnim delom prikazala Elizabeta, žena Anselma Huttenbrennerja, ki je umrla Novembra 1848, da bi hčerki Juliji in Wilhelmini dala materinski opomin:

1 Elisabeta: „Moj ljubi Jakob! – Tudi jaz sem tu, tudi jaz sem tu in rada bi malo čestitala moji Juliji in Wilhelmini!”

2 Govorim jaz, Jakob Lorber: „A tako! No, no, zelo sem vesel, da ste me, moja blažena Elizabeta zopet obiskali. Ne bi vas smel vprašati kako ste!? Kajti tam, kjer ste vi, je lahko vsakemu srečnežu le neskončno dobro. – Torej k bistvu! – Pripravljen sem napisati vse, kar si želite, toda prosim le na kratko, ker me ta bedni čas zopet priganja. Naslednjič vam bom, moja najljubša gospa („ne govori gospa!“, govori medtem Eliza) Elizabeta, pripravljen služiti cel dopoldan. Če le ne bi bili tako nebeško lepi, bi lažje pisal! Ko pa vas tako gledam, bi vas najrajši objel in umrl v vašem nebeškem objemu, kot pa da bi pisal po papirju.

3 Govori Elizabeta: „Ne bodite tako slabotni, moj dragi Jakob! To se ja ne spodobi. Ker pa ste še nekoliko slabotni, vam bom stala za hrbtom. – No, sedaj sem za vašim hrbtom! – Ne ozirajte se okoli in hitro pišite, sicer jo boste dobili od zadaj!”

4 Govorim jaz: „Sem že v redu! – Toda prosim, ne nagovarjajte me z „vi”, ampak z „ti.”

5 Govori Elizabeta: „Ja, ja, potem moraš tudi ti tako govoriti z menoj! Toda sedaj le piši, sicer bo čas še krajši!”

6 Elisabeta narekuje: „Moja Julerla in Minerla! – Moji ljubi hčerki! Ko je Gospod pri vama, sem tudi jaz z vama. Zdaj sem za vedno pri Gospodu in moja sreča je neskončna in moja blaženost neizrekljiva!

7 Moja Julerla! Obogati vedno bolj in bolj svoje srce z ljubeznijo do pravega nebeškega očeta in morda boš že na Zemlji tako srečna in blagoslovljena kot sem sedaj jaz v nebesih. Kajti Gospod te ima zelo rad, saj si danes imela takšno neizmerno srečo, da si to zagotovilo dobila od samega Gospoda. Naredi pa tudi vse, kar ti sveti, najbolj ljubeči Oče tako pogosto svetuje! Zlahka še postaneš resnična nevesta njegovega srca. In to je največja blaženost, ki so jo deležni le redki.

8 Toda tudi ti Minerla, daj vse od sebe v tej sveti ljubezni! Kajti najsvetejši Oče ima tudi tebe zelo rad, kot tudi vse ostale in tudi mojega Anselma. Toda ne razmišljaj toliko o posvetnih stvareh v določenih urah, kot n.p.r. o dolgočasni zakonski zvezi, o izgubljeni dediščini tvojih starih staršev po moji strani in še nekaterih drugih nepotrebnih stvareh; ampak najsvetejši Oče naj bo tvoj edini predmet, ki zelo globoko zaseda tvoje srce. Od njega boš ob pravem času dobila vse, kar je potrebno za tvoje dobro in bo tudi koristno za tvojo dušo !

9 Pogosteje pomislita name, na vajino zemeljsko mater, ki sem tudi sama imela pogosto različne želje in bila vesela, če sem bila kdaj v mojih zadnjih dnevih z vama

na deželi. Kaj pa se je zgodilo z vsemi temi željami!? Tega vama ne bom ponavljala, kajti to vama pove moj grob in nagrobni spomenik.

10 Povem vama: Zemeljska tla niso nič drugega kot velika mrliška vežica, eno pravo pokopališče. Gore na Zemlji so kamnita trupla. V hiši mrtvih ne more nihče upati na srečo, razen takšnih, kot je bilo deležno moje telo.

11 Toda jaz, ki sem Gospoda Očeta Jezusa nadvse ljubila, nisem bila položena v grob, da bi razpadla, ampak sem bila najbolj ljubeče od Gospoda vzdignjena v njegova nebesa. Tam je tako neizrekljivo lepo in tudi vsi ljudje se imajo tam tako prisrčno radi, da na svetu ni besede, s katerimi bi lahko opisala takšno lepoto in ljubezen.

12 Namesto, da bi bila sedaj nekje na Zemlji kmetica, sem zdaj v nebes nebesih obdarjena z najvišjo svobodo. Kaj je po vajinem mnenju boljše? Ja, nebes nebesa so resnično bivališče za vse, ki ljubijo Boga! To je dejstvo in resnica! Celotna Zemlja pa je le pojav, ki prehitro mine. Zato si prizadevajte predvsem za Božje kraljestvo, tako bosta imeli tudi vse ostalo.

13 To so besede, ki sem jih na vaju namenila jaz, vajina mati, da bi bile večno srečni! Gospodov Očetovski blagoslov, ljubezen in milost naj bo z vama v imenu Gospoda Očeta! Amen."

14 Elisabeta me je po desni roki še potolkla in rekla, naj povem dekletoma, da bi danes ob devetih zvečer skupaj molili dobro molitvico. Takrat bo prišla sicer nevidna k njima, toda vseeno bo nežno občutena in bo njiju blagoslovila. – Potem je izginila.

Jakob Lorber
Nebeški darovi